

ПАМ'ЯТІ ЄВГЕНА ВАСИЛЬЄВА

Неда Неждана,
драматург, культуролог, перекладач
neda7@email.ua

Васильєв Євген Михайлович, (1971-2021 рр.) – кандидат філологічних наук, доцент, докторант Житомирського державного університету імені Івана Франка. Автор понад 200 наукових та навчально-методичних праць, надрукованих в Україні, Польщі, Німеччині, Росії, США, Чехії. Автор монографії «Сучасна драматургія: жанрові трансформації, модифікації, новації» (Луцьк: Твердиня, 2017). Співавтор університетських та шкільних підручників «Загальне літературознавство», «Теорія літератури», «Зарубіжна література. 11 клас: Підручник», «Зарубіжна література. 11 клас. Посібник-хрестоматія».

Викладацьку та наукову діяльність поєднує із театральною (акторською й режисерською). Засновник театру-студії «Парадокс» (Рівненський інститут слов'янознавства) та співзасновник Лабораторії сучасної драматургії та режисури (місто Рівне). Упродовж 2013-2017 рр. здійснив постановку вистав «Оскар і Рожева пані» за Е.-Е. Шміттом. «Коли повертається дощ» Неди Нежданої, «Візит старої дами» Ф. Дюрренматта, «Пігмаліон» Б. Шоу, «Стариган із крилами» А. Курейчика (за Г. Гарсія Маркесом), «Натюрморт для товстого племінника» Й. Сапдару, «Безсоння з польським акцентом» (за п'єсою Я. Гловацького «Полювання на тарганів») у Рівненському молодіжному народному театрі.

Шок – так раптово і рано пішов у кращий світ Євгеній Васильєв. Неймовірно світлий, розумний, талановитий, добрий товариш. Якось він то все поєднував – блискучий науковець-драмознавець, актор, режисер, організатор, викладач і при тому дуже легкий у спілкуванні, з гумором. Наша дружба почалася з його постановки «Коли повертається дощ» моєї п'єси у Рівному. Потім було спілкування на фестивалях, презентаціях, конференціях, просто зустрічах – завше ніби не могли наговоритися, бо стільки було

спільних тем... Завдяки Євгену ми, драматургічний відділ Центру Курбаса затоваришували і з Рівненським університетом, і з Житомирським драматургічним інститутом, і його добірними «драмоїдами», як жартома вони себе називали. Пригадую його блискучий перед-захист докторської у Житомирі, роботи, яка охоплювала драматургію 40 (!) країн світу. І як обговорювали ідею антології «химерних» п'єс «Інша Драма». Тішуся, що вмовила його зробити свою сторінку на сайті «Драма&Світ» – тепер зібрані статті є у доступі. А ще Євгеній Васильєв був дуже талановитим актором, характерним, нюансованим. З яким гумором він розповідав про роль «терориста-сепаратиста» у фільмі «Легенда про госпітальєрів» (за мотивами історії Яни Зінкевич), який знімав наш син Маркіян Мірошніченко: «Думав, що гратиму луганського професора, а тут таке – темний ліс, постріли, важка базука, бронжилет...» І при тому, що персонаж був дуже далекий від нього, інтелігента й патріота, роль вийшла блискучою... І тільки нещодавно в нашому альманаху «Курбасівські читання» була опублікована його чудова стаття, присвячена українським п'єсам про революцію і війну. Відклала його примірник, аби передати при зустрічі й купити в нього двотомник Мандельштама українською мовою, яким він так хвалився й тішився – але не судилося... І біль, і сум, і щем, і туга, і кляте слово «ніколи» – чому на небо забирають найкращих і навіть так рано?

Світла пам'ять і царство небесне Євгену. Щирі співчуття всім близьким і рідним.